

El llop i la guineu

El Llop i la Guineu

Fa molt de temps, als altells dels Pirineus, on el vent xiula entre les roques i les estelles brillen com diamants, vivia un llop gros i orgullós. Aquest llop, amb el pelatge gris fosc i els ulls grocs com el sol de tardor, sempre anava presumint de ser l'animal més fort i valent de totes les muntanyes. Passava els dies passejant-se pels cingles, espantant els isards i cridant a tothom qui volgués escoltar:

—"Ningú no és més poderós que jo! Soc el rei d'aquestes muntanyes!"

A prop d'allà, entre les pedres i les herbes de muntanya, vivia una guineu petita però molt astuta. El seu pelatge era del color de la terra rogenca i els seus ulls brillaven com si guardessin un secret. La guineu escoltava les fanfarrones del llop, però no deia res. Només observava i somreia per sota, perquè sabia que la força no ho és tot a la vida.

Un vespre, quan el sol començava a amagar-se darrere les muntanyes i la fredor de la nit s'apropava, la guineu tornava al seu cau portant entre les dents un bon tros de botifarra que havia trobat

al camí. L'olor de la botifarra, fregida i cruixent, s'escampava per l'aire, i el llop, que passava per allà, la va ensumar a l'instant.

—“Ei, guineu!” —va grunyar el llop, plantant-se davant d'ella—. Aquesta botifarra és meva. Dona-me-la ara mateix o veuràs què passa.”

La guineu, sense perdre la calma, va deixar la botifarra a terra i va mirar el llop amb els seus ulls vius.

—“És clar, senyor llop” —va dir amb veu suau—. Vostè és el més fort, i jo no vull problemes. Però, si em permet, tinc una proposta millor.”

El llop va arrufar les celles, intrigat.

—“Quina proposta?” —va grunyar.

—“Miri” —va continuar la guineu—, més enllà d'aquest turó, al meu cau, tinc no una, sinó dues botifarres, tan boniques com aquesta. Si m'ajuda a travessar el riu Segre, que va molt crescut per les pluges, les donaré a vostè.”

El llop es va llepar els llavis en pensar en dues botifarres en comptes d'una.

—“Tracte fet!” —va exclamar—. Però no intentis enganyar-me, guineu.”

—“Mai!” —va respondre ella, portant-se una pota al pit com si fes una promesa solemne.

Junts, es van dirigir cap al riu Segre, les aigües del qual baixaven amb força des de les muntanyes. Quan van arribar, la guineu va assenyalar un pont estret fet de canyes entrellaçades, com els que

feien els pagesos de la zona.

—“El pont és fràgil” —va explicar la guineu—. Serà millor que vostè passi primer, senyor llop. El seu pes el farà més estable per a quan jo creui després.”

El llop, inflat d'orgull, no ho va pensar dues vegades.

—“És clar!” —va dir, i sense més ni més, va trepitjar el pont.

Però tot just va posar les seves pesades potes sobre les canyes, aquestes van començar a cruixir i a cedir. El llop, espantat, va intentar retrocedir, però ja era tard. Amb un gran cruixit, el pont es va trencar, i el llop va caure a les aigües fredes del riu.

—“Auuuu!” —va udolar, mentre el corrent l'arrossegava riu avall.

La guineu, des de la riba, no va poder evitar riure's.

—“El més fort no sempre és el més llest, senyor llop!” —li va cridar, mentre el llop desapareixia entre les aigües escumoses.

Amb el temps, el llop va aconseguir sortir del riu, moll i tremolant de fred. Des d'aquell dia, va deixar de presumir tant i va aprendre a respectar els altres animals, especialment la petita guineu, que li havia donat una lliçó que mai no oblidaria.

I així, als Pirineus, s'explica aquesta història per recordar que la intel·ligència i l'astúcia poden ser més poderoses que la força bruta, i que la humilitat és una virtut que tots hauríem de cultivar.